Θάλασσαν·—ὁ *Παρθενὼν* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει·) *Λευκόπτερον Ἄγγελον* καὶ *Κυκλαδίτην*·—ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Γλυκόφεγγον Σελήνην, Εὐέλπιδας, Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον*·—ἡ *Ἑλληνικὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν*, *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* καὶ *Παρθενῶνα*· — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Γρυνιάραν* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον*·—ἡ *Μέλλουσα Καλόγρηα* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην*. *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Πικραμένην Καρδοῦλαν* καὶ *Ἀγάθην τὴν Καλόγρηαν*·— ἡ *Ἐρυθρὰ Ἀνθοδέσμη* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων, Ἄνθος τοῦ Μαΐου* καὶ *Σκαφιδακι*· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὸν *Χιώτην Σουλιώτην*. *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Κρητικὸ Ναυτόπουλο*· — ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* μὲ τὸν *Σιναχωμένον Ποντικόν, Κρητικὸν Κάστανον* καὶ *Κατσαρομάλλων* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τἀρχικά·) — τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* μὲ τὴν *Ροδοστεμμένην Δύσιν*. *Μενεξεδένιαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Παριστρίαν* (δὲν ἔγινε, διότι δέν το ἐπέτρεψαν αἱ ἄλλαι μας ἀσχολίαι·) *Ἀρτανιὰν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ·) *Νῖκον Ἀρώνην* (κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολύ, μικρέ μου φίλε· καὶ ἤθελα νά μου γράφης συχνά·) *Χιακὸν Ὁρίζοντα* (ἔχει καλῶς·) *Εὔμαιον, Εὐβοϊκὸν Ὁρίζοντα* (δὲν πειράζει·) *Πατρινὸν Βαρκάρην* (εἰς τὸ προσεχές·) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ὅ,τι ἔστειλες ἐλήφθη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ· ἡ πρότασίς σου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῆ· ποῖος θὰ ἐνθυμῆται νὰ στέλλη κάθε τόσον πεντάραν!) *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Ἀτρόμητον*, *Ἱεραπόστολον* (εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς ἐπαίνους· τὸ μόνον μου μέλημα, ἀληθῶς, εἶνε νὰ γίνωμαι ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀξία τῆς ἀγάπης τῶν Ἑλληνοπαίδων·) *Προσφιλῆ Πατρίδα* (ἔστειλα·) *Ἁγνὸ Περιστεράκι* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ πατριωτικά σου αἰσθήματα· ὅσον διὰ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δὲν εἶνε «Παιδικὸν» αὐτὸ πού μου στέλλεις· πρέπει πάντοτε κάποιον παιδὶ νὰ λέγη καμμίαν κουταμάραν ἢ καμμίαν ἐξυπνάδαν· ὥστε αὐτὸ ποῦ ἀπαντᾷ ὁ πατὴρ εἰς τὴν μικρὰν Φώφην δὲν μας ἐνδιαφέρει·) *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ἄνθος Ἀνθέων* (τὰ ἔλαβα καὶ μὴν ἀνησυχῇς· διεβίβασα τὰ συγχαρητήριά σου πρὸς τοὺς συνεργάτας μου·) *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· βεβαίως, ἅμα γνωρισθῆς περισσότερον, θὰ σου στέλλουν προθυμώτερα τὰ Μ. Μυστικά των· πρὸς τὸ παρὸν νὰ δημοσιεύης πολλὰς προτάσεις·) *Ἀγριολούλουδον τῆς Ἄνδρου* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· κάτι τέτοιο θὰ συμβῆ μὲ τὴν Ροζούλαν· ἀλλὰ πῶς καὶ τί, δὲν το φαντάζεσαι, οὔτε σοῦ λέγω·) *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* (εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι τὸν ἀναμένω εὐχαρίστως·) *Ἀλλοπρόσαλλον* ([ΕΕ] διὰ τὸ χαριτωμένον πρωταπριλιάτικον καὶ πασχαλινὸν γράμμα, μὲ τὰς εὐφυεστάτας ἀκροστιχίδας του· τί κρῖμα ποῦ δὲν εἰμπορῶ νά το δημοσιεύσω ἔτσι ὅπως εἶνε, νά το χαροῦν καὶ οἱ φίλοι μου!) *Χρυσὸ Ψαράκι, Βασιλέα τοῦ Κατέργου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν ποῦ ἦτο χωρὶς θέμα καὶ εἶχε τόσα θέματα· τὸ ποίημα μοῦ ἤρεσεν ἀρκετά·) *Ἀντριώτικο Σῦκο* (ἡ θάλασσα βέβαια θὰ ἐγαλήνευσε, καὶ τὸ ἀτμόπλοιον θὰ ἦλθε, καὶ θά σας ἔφερε τὸ φύλλον μου καὶ . . φαντάζομαι πιὰ τὴν χαράν σας!) *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* (. . .) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἡ 25 Μαρτίου ἑωρτάσθη φέτος λαμπρῶς, τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τῶν Σχολείων· εὐγέ των!) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν, Ἐσμεράλδαν* (τί κομψὸν γραμματάκι, καὶ πόσην ἐπιθυμίαν εἶχα νὰ λάβω ἀπὸ σέ, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν σιωπῆς· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· σ' ἐνέγραψα ἐγκαίρως εἰς τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου·) *Ἥρωα τοῦ Σουλίου, Ἑλληνικὸν Ἔδαφος, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες ξεχάση γιὰ πάντα· γράφε μου λοιπὸν συχνότερα· δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ γίνη φέτος διὰ τόμον Βιβλιοθήκης·) *Ἀνεμοζάλην* (εἰς τὴν πρώτην σου ἐρώτησιν ἀπαντῶ *ναί*· ὁ *Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ* δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλη Ἀσκήσεις, παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῆ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός· πῶς γίνεται ἡ Ἀλληλογραφία μεταξὺ συνδρομητῶν, δύνασαι νὰ ἴδης εἰς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ ὁδηγοῦ·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (ἐγκαρδίους εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια·) *Καύκασον* (Δυσόχαρτον ἐστάλη·) *Ναυσικᾶν* (λυποῦμαι πολύ· ἀλλὰ τοιαῦται πληροφορίαι δὲν δημοσιεύονται παρὰ μόνον ἐπὶ πληρωμῇ·) *Ἀρχικαλαμπουριστὴν* (ἔννοια σου, κ' ἐνόησα τὴν Πρωταπριλιάν σου, πρὶν φθάσω εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς·) *Ἐφεσίαν Κόρην* (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· Ἀσκήσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στέλλης ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ· δὲν εἶδες τὸν ὁδηγόν;) *Ἀναστάσιον Βλασόπουλον* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς δὲν εἶνε ἐλεύθερον· στεῖλέ μου ἄλλα·) *Μινώταυρον* (φίλησέ μου τἀδελφάκια· τὸ Π. Πνεῦμα καλόν·) *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Δεσποινίδα Παρακράτησιν, Σείριον, Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (ἔχε ὑπομονήν·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (πόσον καιρὸν εἶχες νά μου γράψης, ἐλπίζω νὰ εἶσαι τοῦ λοιποῦ τακτικωτέρα καὶ νά μου ἀναγγείλης τὰ εὐχάριστα ποῦ σχεδιάζεις·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (κατενθουσιάσθη ὁ Ἀνανίας μὲ αὐτὰ ποῦ γράφεις·) *Ἀνθοφόρον Κάιστρον* (νά μου γράφης καὶ χωρὶς νὰ ζητῇς συγγνώμην·) *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ θερμότατον ἐνδιαφέρον·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀδελφῆς σου· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμὸν πρέπει νά μου γράφη ἰδιοχείρως·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (ἔστειλα·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Σεμνὴν Κόρην* κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Μαρτίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Δέχομαι εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως καὶ τ' ἀνταποδίδω διὰ Κωνσταντινουπόλεως. — Apostole Décolis, Hamal bassi 24, Péra Constantinople, pour Mlle Artémise. (Α — 20)

Παρακαλῶ τὸν ζωγράφον *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* νά μου στείλη, ὡς ὑπεσχέθη, μικρόν τι καλλιτέχνημά του διὰ τὸ Λεύκωμά μου καὶ θά με ὑποχρεώση. — *Θαλασσοπούλα*. (Α. — 21)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

138. Λεξίγριφος.

Ἄνθη εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
κοινὸν τὸ δεύτερόν μου,
Καρπὸς εὐώδης καὶ γλυκὺς
εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ζαππείου.

139. Στοιχειόγριφος.

Θέτω Πῖ ἀντὶ τοῦ Τᾶ
Καὶ ἰδοὺ σὲ δυὸ λεπτά,
Τὰ ποτάμεια νερὰ
Ἐσταμάτησαν σκληρά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διχρώμου Φουξίας.

140. Ἀναγραμματισμός.

Ἕνα πτηνὸν ὡραῖον
Θὰ ἀναγραμματίσω,
Κ' ἕνα θεὸν Ρωμαῖον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδ. Κ. Παπαδήμα.

141. Βέλος.

```
        ★
      ★ ★ ★
    ★   ★   ★
        ★
      . ★ .
    . . ★ . .
  . .   ★   . .
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται: καθέτως, μήτηρ ἥρωος· εἰς τὴν αἰχμὴν δεξιᾷ πρόθεσις, ἀριστερᾷ στοιχεῖον (τὸ μεσαῖον γράμμα θὰ εἶνε ἀρχικὸν καὶ τῶν δύο λέξεων.) Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, κάτω θὰ σχηματισθοῦν, δεξιᾷ μὲν ἐκ τῶν ἄνω: θεά, χρονικὴ διαίρεσις, φυσικὸν φαινόμενον· ἀριστερᾷ, ἡλικία, ἐπίρρημα χρόνου, ὥρα τῆς ἡμέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης.

142. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός.
2 6 2 3 = Κοινὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὴν πόλιν.
3 5 6 7 8 = Ἀρχαία Πόλις.
4 6 7 = Ἐπίρρημα τόπου.
5 1 1 2 3 = Ζῷον.
6 5 6 7 = Ἀρχαία Βασίλισσα.
7 2 8 = Ἐξ οὗ πᾶν ζῶν.
8 4 3 2 3 = Μυθολογικὸν πρόσωπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

143. Μαγικὴ Εἰκών.

Μίμης. — Λοιπόν, ἐξακολούθει.
Γεώργης. — . . . τὰς ὑμετέρας, ἀληθῶς . . . . .
Μίμης: — Χά, χά, χά! Σὲ συγχαίρω.
Γεώργης: — Τί γελᾷς; τί εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Δισποινίδος.

144. Φύρδην-Μίγδην.

Μνηζία αὖροι μνᾶλολ ἡ κορδὲς χόναρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενητευμένου Σινωπέως.

145. Τετραπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δεύτερα θεότητα, τὰ τρίτα Κράτος καὶ τὰ τέταρτα πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

1, Πτηνόν. 2, Ἤπειρος. 3, Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. 4, Κάτι ποῦ ψάλλεται.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξον Σοῦλι.

146. Φωνηεντόλιπον.

μς — μ — * * * — πλζ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος.

147. Γρῖφος.

```
                        ον
 ἡ        τύχη       ον    ον
───1                ον  ἀφ'  ον   τε.
 λῆ       τύχη       ον    ον
                        ον
```

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Α. Πινδίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

72. Ἀλκιβιάδης (ἄλκη, βία, δίς.) —**73.** Δάντης (Δάν, τῆς)—**74.** Αὖρα - σαύρα.— **75.** Νῆσος, νῆσσα.

76.
```
 Ι Ε Ρ Α Ξ
 Ε Κ Α Τ Η
Β Ι Τ Ω Ν
 Κ Ι Μ Ω Ν
 Σ Α Ρ Δ Ω
```

77-78. 1. *Λάρος*, Πάρος, πόρος, ὅρος, ὅσος, σός, σῦς, *μῦς*. 2. *Νῆσος*, νόσος, ὅσος, ὅρος. —**79.** ΕΚΑΣΤΟΣ, ΛΑΡΙΣΣΑ (ΕΛλάς, ΚΑναι. ΑΡκτος, ΣΙνᾶ, ΤΣάρος, ΟΣσα, ΣΑραξ.) **80.** — Ἡ κλίνη (κλίνει.) —**81.** Ἀλήθεια ἐστὶν ἡ τοῦ ὄντος ἀσφαλὴς κατανόησις.— **82.** Περιττοὶ αἱ προσποιημέναι περιποιήσεις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ *Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως* ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. **7**.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **8**
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. **15**.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. **0,15**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἀπριλίου 1901** **Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 15**

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Τὸ μυστήριον διευκρινίσθη μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου νέφους.

Αἱ ἀπειροπληθεῖς χελῶναι ἐπροχώρουν συνεσφιγμέναι εἰς μάζαν συμπαγῆ, καὶ ἀπετελοῦσαι ὡς ἕνα ἀπέραντον φολιδωτὸν τάπητα, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτεν ἔκτασιν πολλῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τούτου τάπητος ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ περὶ τὰ ἑκατὸν ζῷα, τὰ ὁποῖα εἶχον ζητήση ἐπ' αὐτοῦ καταφύγιον, διὰ νὰ μὴ συνθλιβοῦν. Ἦσαν πίθηκοι καὶ ἄλλα ζῷα τῶν βενεζουελικῶν πεδιάδων, πάνθηρες, ἀγριόγατοι, θῶες καὶ τίγρεις, — ὄχι ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι ἐπὶ τῶν χελωνῶν, παρὰ ἐὰν ἔτρεχον ἐλευθέρως εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὴν πεδιάδα.

Κατὰ τῆς ἀγέλης ταύτης τῶν θηρίων ἠμύνοντο δύο ἄνδρες, πυροβολοῦντες διὰ τυφεκίων καὶ πολυκρότων.

Ἤδη μερικὰ πτώματα κατέκειντο ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν ὀστρακοδέρμων, τῶν ὁποίων ἡ κυματοειδὴς κίνησις μόνον τοὺς ἀνθρώπους ἐδυσκόλευεν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ στηρίξουν τοὺς πόδας των, ἐνῷ τα τετράποδα καὶ οἱ πίθηκοι περιεπάτουν ἐπὶ τῶν χελωνῶν ἀνενοχλήτως.

Ποῖοι ἦσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες;. . . Οὔτε ὁ κ. Μαρσὰλ οὔτε ὁ Ἔπαρχος κατώρθωσαν νά τους ἀναγνωρίσουν, ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των, ὅτι δὲν ἦσαν Ἰνδοί. Μήπως λοιπὸν ἐπρόκειτο περὶ τῶν δύο ἐκείνων Γάλλων, τῶν ὁποίων εἰς μάτην ἀνέμενον τὴν ἐπιστροφήν; . .

Ἆρά γε ὁ Παῦλος Κερμὼρ θὰ εἶχε τὴν χαρὰν νὰ συναντήση ἐκεῖ συμπατριώτας του;

Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἐσταμάτησεν. Ἦτο φρόνιμον νὰ προχωρήσουν περισσότερον; Ὄχι βέβαια. Θἀνεχαιτίζοντο ἀπὸ τὰς πρώτας τάξεις τῶν χελωνῶν, θὰ ἠναγκάζοντο μετ' ὀλίγον νὰ ὀπισθοχωρήσουν, καὶ δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν τοὺς δύο ἄνδρας, περικυκλωμένους πανταχόθεν ἀπὸ τὴν ἀγέλην τῶν θηρίων.

Ἐν τούτοις ὁ Παῦλος ἐπέμενε νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειάν των, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ ἐξερευνητὴς καὶ ὁ φυσιοδίφης.

—Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ, καὶ ἀνωφελές. . . Θὰ ἐξετιθέμεθα εἰς κίνδυνον, χωρὶς νὰ εἰμπορέσωμεν νά τους βοηθήσωμεν. . . Καλλίτερα εἶνε νὰ ἀφίσωμεν τὰς χελώνας νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ποταμοῦ . . . Ἐκεῖ πλέον θὰ διασκορπισθοῦν μόναι των.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἔπαρχος· ἀλλὰ μᾶς ἀπειλεῖ μέγας κίνδυνος.

— Δηλαδή;

— Ἂν αἱ μυριάδες τῶν χελωνῶν συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των τὴν Οὐρβάναν, ἂν δὲν ἀλλάξουν διεύθυνσιν ὅταν θὰ πλησιάζουν εἰς τὸν ποταμόν. . . πάει τὸ χωριό!

Δυστυχῶς, τίποτε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν καταστροφήν. Ἅμα θὰ ἔκαμπτε τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, τὸ βραδὺ ἀλλ' ἀκαταγώνιστον ἐκεῖνο ρεῦμα θὰ ἐχώρει πρὸς τὴν Οὐρβάναν, ἐκ τῆς ὁποίας μόνον διακόσια μέτρα τὸ ἐχώριζον τότε. Καὶ τὰ πάντα θἀνετρέποντο, θὰ συνετρίβοντο, θὰ κατεστρέφοντο ἐντὸς τοῦ χωρίου. Δὲν θὰ ἔμενεν ὀρθία οὔτε μία καλύβη, οὔτε ἓν δένδρον, οὔτε ἕνας θάμνος, ἐκεῖ ὅθεν θὰ διήρχετο ἡ χελωνοπλημμύρα.

— Φωτιά! . . φωτιά! . . ἀνέκραξεν ὁ κ. Μαρσάλ.

Τώρα, τὸ πῦρ θὰ ἦτο ὁ μόνος φραγμός, τὸν ὁποῖον ἠδύναντο νἀντιτάξουν κατὰ τῆς εἰσβολῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, ἐννοήσαντες ποῖον φοβερὸν κίνδυνον διέτρεχον, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ

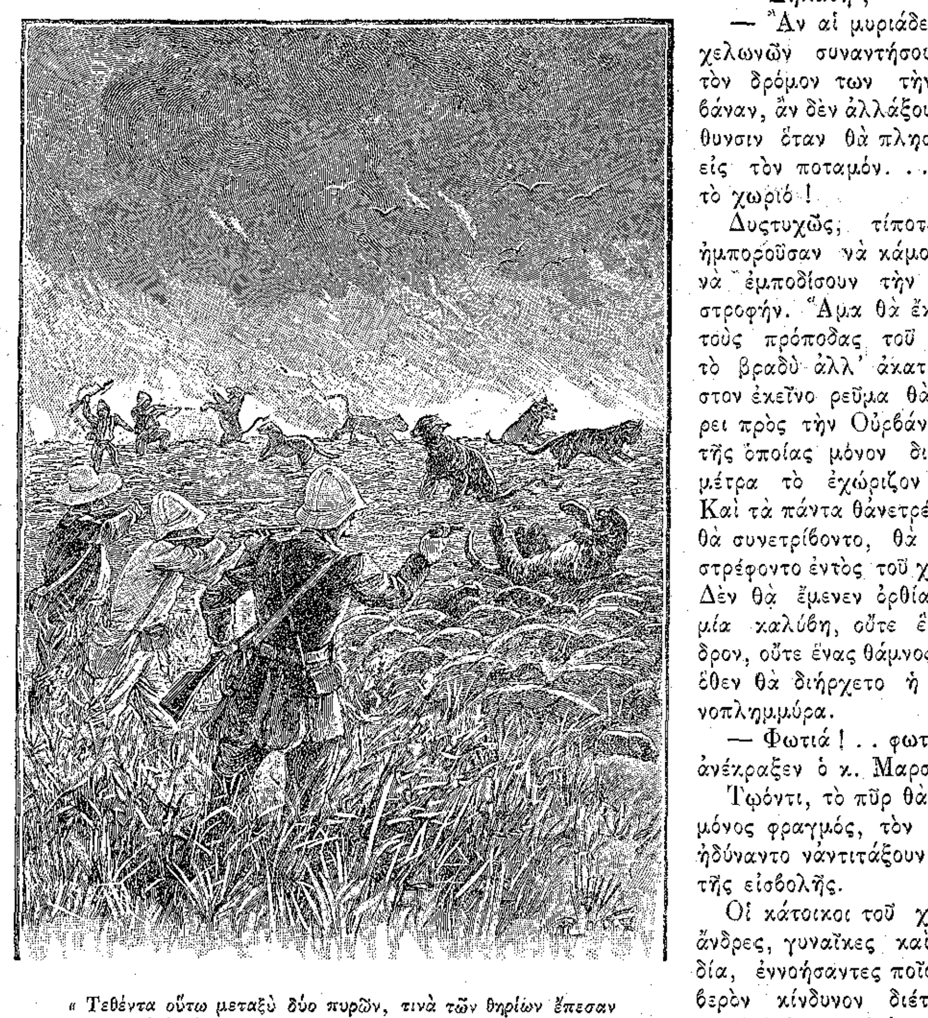

« Τεθέντα οὕτω μεταξὺ δύο πυρῶν, τινὰ τῶν θηρίων ἔπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας.» (Σελ. 118, στήλ. α'.)

καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκβάλλουν κραυγὰς τρόμου.

Ἀμέσως οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων καὶ τὰ πληρώματά των ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου ὑπῆρχον ἐκτεταμένα λειβάδια, σκεπασμένα με πυκνὴν χλόην, τὴν ὁποίαν δύο ἡμέραι φλογεροῦ ἡλίου ἤρκεσαν νὰ ποξηράνουν· ἐπὶ τῶν λειβαδίων τούτων ὀπωροφόρα τινὰ δένδρα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους των, φορτωμένους ἀπὸ καρπούς. Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσουν νὰ τα θυσιάσουν, καὶ δὲν ἐδίστασαν

Εἰς δέκα δώδεκα σημεῖα, ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῆς Οὐρβάνας, τὸ πῦρ ἐτέθη ταυτοχρόνως. Φλόγες ἀνεπήδησαν, ὡς νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐδάφους. Καπνὸς ἀπέραντος ἀνεμίχθη μὲ τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκλινε τώρα πρὸς τὸν ποταμόν. . .

Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ ἀγέλη τῶν χελωνῶν ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, καὶ θὰ ἐπροχώρει βεβαίως ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη γραμμὴ δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς. Τότε ὅμως τί θὰ ἐγίνετο ; Μήπως αἱ τελευταῖαι τάξεις θὰ ὤθουν τὰς πρώτας μέχρι τῶν φλογῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔσβυνον συνθλίβουσαι τὰ χόρτα ; Καὶ ἡ Οὐρβάνα ;

Ὄχι, τὸ σχέδιον τοῦ κ. Μαρσὰλ ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ.

Κατ' ἀρχάς, ὑπεδέχθησαν τὰ θηρία οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, τοῦ κ. Μιγκὲλ καὶ τῶν λοιπῶν ἐνόπλων, ἐν ᾧ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ περικυκλωθέντες ὑπὸ τοῦ κινουμένου ὄγκου τῶν χελωνῶν, ἐξήντλουν κατὰ τῶν ζῴων καὶ τὸ τελευταῖόν των φυσίγγιον.

Τεθέντα οὕτω μεταξὺ δύο πυρῶν, τινὰ τῶν θηρίων ἔπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας. Τὰ ἄλλα, τρομάξαντα αἴφνης ἀπὸ τὰς οὐρανομήκεις φλόγας, ἐζήτησαν νὰ γλυτώσουν, διευθυνόμενα πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατώρθωσαν νὰ φύγουν, κατόπι τῶν πιθήκων, οἱ ὁποῖοι προηγοῦντο γεμίζοντες τὸν ἀέρα μὲ φωνὰς ὀξείας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεάθησαν οἱ δύο ἄνδρες τρέχοντες πρὸς τὸν πύρινον φραγμόν, πρὶν νὰ φθάσουν ἀκόμη αἱ πρῶται τάξεις τῶν χελωνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζουν βραδέως καὶ βαρέως.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν,—διότι ἦσαν αὐτοί, — εὑρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ πλησίον τοῦ κυρίου Μαρσὰλ καὶ τῶν συντρόφων του.

Τότε, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυρίνου ἐκείνου παραπετάσματος, ἁπλουμένου εἰς μῆκος πεντακοσίων μέτρων, ἡ ἀγέλη τῶν χελωνῶν ἐξέκλινε πρὸς τάρτιστερᾶ· κατόπι, ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὸ χωρίον, κατῆλθε τὴν ὄχθην καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΣΜΟΥ

Κατόπι τῆς ἀπροσδοκήτου αὐτῆς εἰσβολῆς, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταστρέψῃ τὴν Οὐρβάναν, ἡ ἀναχώρησις τῶν πλοιαρίων ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἂν οἱ δύο Γάλλοι εἶχον σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Ὀρενόκου μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου, δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ συνταξειδεύσουν; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἔπρεπε νὰ τους ἀναμείνουν, ἕως νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ προετοιμασθοῦν ;

Βεβαιότατα. Αὐτὸ ἔκριναν καλὸν οἱ συνετοὶ κύριοι Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, καὶ πολὺ θὰ ἐξεπλήττοντο ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνψιός του δὲν εἶχον τὴν ἰδίαν γνώμην. Ἄλλως τε, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἔχοντες ἰδικόν των πλοιάριον, δὲν θὰ ἐγίνοντο οὔτε φόρτωμα οὔτε ἐμπόδιον εἰς κανένα· καὶ ὅ,τι δήποτε ἂν ἐσκέπτετο ὁ γηραιὸς στρατιώτης, θὰ ἦτο πολὺ μεγαλητέρα ἀσφάλεια διὰ τὰ τρία πλοιάρια, ἂν ἐταξείδευαν ἀπὸ κοινοῦ.

— Ἔπειτα, μὴν λησμονεῖς ὅτι εἶνε πατριῶταί μας, τῷ εἶπεν ὁ Παῦλος Κερμώρ.

— Ναί, ἀλλὰ πολὺ νέοι ! ἐψιθύρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, σείων τὴν κεφαλήν.

Ὁπωσδήποτε, ὅλοι ἐνδιεφέροντο νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν των, καὶ ὅταν οἱ νεήλυδες ἔμαθον ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ νεανίας ἦσαν Γάλλοι,— καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Βρετάνην,— ἔσπευσαν νὰ την διηγηθοῦν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἐτῶν εἰκοσιέξ, κατήγετο ἀπὸ τὴν Βρέστην. Μετά τινας ἀποστολάς, τὰς ὁποίας ἤγαγεν εἰς πέρας εὐτόλμως, εἶχεν ἐπιφορτισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας νὰ ἐξερευνήσῃ τὰς χώρας τοῦ Ὀρενόκου, καὶ προ ἓξ ἑβδομάδων εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ δέλτα τοῦ ποταμοῦ.

Δικαίως ἐθεωρεῖτο ὁ νέος οὗτος ὡς ἐξερευνητὴς μεγάλης ἀξίας, γενναῖος, ἀποφασιστικός, συνενῶν τόλμην μὲ σύνεσιν. Ἡ μαύρη του κόμη, οἱ ζωηρεί του ὀφθαλμοί, τὸ ὡραῖόν του ὑγιὲς χρῶμα, τὸ ὑψηλόν του μᾶλλον ἀνάστημα, ἡ εὐρωστία του, ἡ φυσική του κομψότης, τὰ πάντα ἐκίνουν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συμπάθειαν. Ἤρεσκε χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ ἀρέσκη, διότι ἦτο ἁπλοῦς, φυσικός, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πᾶσαν ἐπιτήδευσιν, ἀπὸ πᾶσαν προσπάθειαν ἐπιδείξεως. Ὁ σύντροφός του Γερμανὸς Πατέρν,—ἐτῶν εἰκοσιοκτώ,— ἦτο καὶ αὐτὸς βρετανὸς ἐκ Ρεννῶν, ὅπου εἶχε πατέρα, ἀνώτερον δικαστικόν, μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς· ἐν ᾧ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, υἱὸς μονογενής, εἶχε χάσῃ τοὺς γονεῖς του, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε περιουσίαν, ἀρκετὴν νὰ τῷ ἐξασφαλίσῃ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν, διακεκριμένος ὅσον καὶ ὁ ἀρχαῖός του συμμαθητής, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεταξείδευε τώρα, κατ' ἐντολὴν καὶ αὐτὸς τοῦ Ὑπουργείου, εἶχεν ὅμως πολὺ διαφορετικὸν χαρακτῆρα. Ἐπήγαινεν ὅπου τὸν ὡδήγει ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, χωρὶς νὰ φέρῃ ποτὲ καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἦτο ἐμπαθὴς διὰ τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν Φυτολογίαν, ἐκτὸς τῆς Φωτογραφίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατεγίνετο μετ' ἀγάπης. Θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ φωτογραφήσῃ καὶ ὑπὸ τὰς ὀβίδας, χωρὶς νὰ ταραχθῇ περισσότερον τῆς μηχανῆς του. Ὡραῖος δὲν ἦτο ἀλλ' οὔτε καὶ ἄσχημος, διότι εἶχεν ἔξυπνην, ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἦτο αἰωνίως εὔθυμος. Ὀλίγον χαμηλότερος τοῦ φίλου του κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἔχαιρεν ὑγείας σιδηρᾶς καὶ ὀργανισμοῦ ἰσχυροτάτου· πεζοπόρος ἀκαταπόνητος, εἶχεν ἀπὸ τοὺς στομάχους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι χωνεύουν τὰ πάντα, καὶ ποτὲ δὲν παρεπονεῖτο ἂν τὸ γεῦμα ἐβράδυνεν ἢ ἂν ἦτο λιτότατον. Μαθὼν ὁποία ἀποστολὴ ἀνετέθη εἰς τὸν φίλον του Ἑλλώκ, προσεφέρθη νὰ τον ἀκολουθήσῃ ὡς βοηθός. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ὁ ἐξερευνητὴς καλλίτερον καὶ χρησιμώτερον σύντροφον, ἀπὸ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας ; Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολήν, αὕτη θὰ διήρκει ὅσον ἦτο ἀνάγκη. Οὐδεὶς περιορισμὸς ἐτέθη ἐκ τῶν προτέρων. Θὰ ἐπεξετείνετο ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν παραποταμίων του, τῶν μόλις σημειουμένων εἰς τοὺς χάρτας, εἰδικῶς δὲ εἰς τὴν μεσαίαν αὐτοῦ μοῖραν, μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, πολίχνην, ἥτις κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Ὑπουργοῦ, θὰ ἦτο τὸ ἔσχατον ὅριον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανον οἱ ἐξερευνηταί.

Μένει τώρα νὰ εἴπωμεν ὑπὸ ποίους ὅρους, ἀφ' οὗ ἐσπούδασαν τὸν Ὀρενόκον ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του μέχρι τῆς Βολιβάρης, καὶ ἀπὸ ταύτης μέχρι τῆς Οὐρβάνας, οἱ δύο φίλοι ἠθέλησαν νὰ ἐξερευνήσουν καὶ τὰνατολικὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἀφῆκαν τὰ πλοιάριά των καὶ τὰς ἀποσκευάς των εἰς τὴν Οὐρβάναν, ἐπῆραν μαζί των ὁ μὲν τὰ γεωγραφικά του ἐργαλεῖα. μίαν ἐπαναληπτικὴν καραμπίναν καὶ ἓν ρεβόλβερ, ὁ δὲ τὸ βοτανολογικόν του κιβώτιον καὶ τὰ αὐτὰ ὅπλα,— ἐξεκίνησαν δὲ κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Σιέρραν Ματαπέϋ, ἀτελῶς ἐξερευνηθεῖσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀκολουθία Γιαρούρων, ἐφοδιασμένων μὲ τὰ ὑλικὰ προχείρου κατασκηνώσεως, τοὺς συνώδευε. Τριακόσια χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἤδη ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἔσχατον ὅριον τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία διήρκεσε περὶ τὰς τρεῖς ἑβδομάδας. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμελέτησαν τὸν Σιαποῦρον πρὸς νότον καὶ τὸ Χελωνοπόταμον πρὸς βορρᾶν, ἀφ' οὗ ἔκαμαν διαφόρους ὀρογραφικὰς καὶ ὑδρογραφικὰς παρατηρήσεις, ἀφ' οὗ συνέλεξαν φυτὰ πρὸς πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς τοῦ βοτανικοῦ, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἤρχισαν τὸ ταξείδιον τῆς ἐπανόδου.

Τότε παρουσιάσθησαν τὰ σοβαρὰ καὶ ἀπροσδόκητα.

Καὶ ἐν πρώτοις, οἱ δύο νέοι προσεβλήθησαν ἀπὸ συμμορίαν τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων Μπράβων, οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἀπωθήσαντες, ὄχι ἀκινδύνως, τὰς ἐφόδους ταύτας, ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν μετὰ τῆς ἀκολουθίας των μέχρι τῶν προπόδων τῆς Σιέρρας Ματαπέϋ, ὅπου ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες τοὺς ἐγκατέλειψαν προδοτικῶς. Τοῖς ἔκλεψαν ὅ,τι εἶχον μαζί των διὰ τὸ ταξείδιον καί τους ἀφῆκαν μόνον μὲ τὰ ἐργαλεῖά των καὶ μὲ τὰ ὅπλα των· εὑρίσκοντο δὲ τότε εἴκοσι λεύγας μακρὰν τῆς Οὐρβάνας. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ χωρίον, κυνηγοῦντες διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν καθημερινήν των τροφήν, κατακλινόμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα, τοῦ ἑνὸς κοιμωμένου, τοῦ ἄλλου ἀγρυπνοῦντος μὲ τὴν σειράν του.

Οὕτω τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, συνεπείᾳ τοῦ σεισμοῦ ὁ ὁποῖος συνετάραξε τὴν χώραν, ἡ φοβερὰ ἔξοδος τῶν χελωνῶν τοὺς ἀπέκλεισεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον κατακλιθῇ. Νὰ ὑπερβοῦν τὸν κινούμενον ὄγκον ἦτο ἀδύνατον, διότι ἡ δίοδος ἐκλείσθη ἀπὸ τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἔφευγον πρὸ αὐτοῦ. Δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ναβοῦν ἐπάνω εἰς τὰς χελώνας, καὶ νὰ τας ἀφίσουν πλέον νὰ τους διευθύνουν ὡς ἅμαξαι πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ! Τὸ μέτρον ἦτο συνετὸν καὶ κατορθωτόν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τοὺς ἐμιμήθησαν καὶ οἱ πίθηκοι, ἀργότερα δέ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πολλὰ ζῷα ἐξηγριωμένα καὶ μανιώδη, ἐμιμήθησαν καὶ αὐτὰ τοὺς πιθήκους. Ἡ θέσις των ἔγινε τότε εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος. Ἔπρεπε νὰμυνθοῦν κατὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων θηρίων, τίγρεων καὶ πανθήρων. Μερικὰ ἐφονεύθησαν μὲ τὰς καραμπίνας, ἐν ᾧ ἡ μάζα τῶν χελωνῶν, ὁμοία πρὸς τὰ κινητὰ ἐκεῖνα πεζοδρόμια τῶν ἀμερικανικῶν πόλεων, ἐξηκολούθει νὰ πλησιάζῃ τὸν Ὀρενόκον. Ὁπωσδήποτε, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν εὑρίσκοντο εἰς τὰ τελευταῖά των φυσίγγια, ὅταν διέκριναν τοὺς πρώτους οἰκίσκους τῆς Οὐρβάνας, ὄπισθεν τοῦ φλογίνου παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε τὸ χωρίον,—ὅπου ἔφθασαν, γνωρίζομεν πλέον ὑπὸ ποίας περιστάσεις.

(Ἕπεται συνέχεια.) Γρ. Ξενοπουλος

ΤΥΦΛΟΣ

Μὲ μιὰν ἀχτίδα του θερμὴ
Ὁ ἥλιος τὸν φιλάει ...
Τὴν ἔαστεριά, τὸν οὐρανὸ
Γαλάζιο τοῦ θυμάει.

Χίλια μελίσσια ὁλόχαρα
Σιμά του φτερουγᾶνε ...
Τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα
Σπαρμένο τοῦ θυμᾶνε.

Πουλιῶν σκορπιέται λιγερὸ
Τραγοῦδι 'στὸν ἀγέρα ...
Φέρνει 'στὸ νοῦ του πράσινα
Τὰ δένδρα πέρα-πέρα.

Καὶ τὴ θωρεῖ, στοχάζεται,
Μὲ τὴ σβυστὴ ματιά του,
Τὴν ἄνοιξι ποὺ γελαστὴ
Ξανοίγει ὁλόγυρά του !

Ἀριαδνη

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

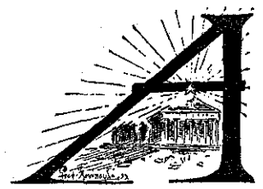

ΥΤΑΣ τὰς ἡμέρας οἱ Ἀθηναῖοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσουν τὸν νοῦν των μὲ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι διεδέχοντο ἀλλήλας, μὲ τὴν ἀδιάκοπον αὐτὴν σειρὰν τῶν θεαμάτων καὶ τῶν διασκεδάσεων,— ἀγώνων, ἐκθέσεων, ἐγκαινίων, συναυλιῶν, παραστάσεων, φωταψιῶν κτλ. Δὲν ἤξευρε κανεὶς ποῦ νὰ πρωτοϋπάγῃ, τί νὰ πρωτοΐδῇ, τί νὰ θαυμάσῃ, μὲ τί νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ μὲ τί ... νὰ πλήξῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κανείς, καὶ ὁ πλέον φιλοθεάμων, καὶ ὁ πλέον κοσμικός, δὲν θὰ ἐπρόφθασε νὰ τἀπολαύσῃ ὅλα. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παρευρίσκωμαι ὅπου εἰμπορῶ, πολλάκις αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἠναγκάσθην νὰ . . . κάμω καὶ τὸν ἄρρωστον.

Εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σᾶς εἶπα περὶ τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων εἰς τὸ Στάδιον, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν τὴν δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα. Ἔπειτα ἦλθαν οἱ ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες τῶν Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν Σωματείων, τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας, μέχρι τῆς Κυριακῆς. Τὴν Κυριακὴν ἔγιναν αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν τοῦ Διδασκαλείου. ὁ δρόμος τῶν δέκα χιλιομέτρων, — ἀπὸ τοῦ Μαρουσίου μέχρι τοῦ Σταδίου,—καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων εἰς τοὺς νικητάς. Τὸ Στάδιον ἦτο πάλιν θαυμάσιον, ἡ δὲ παρουσία εἰκοσακισχιλίων μαθητῶν ὑπὸ τὰς σημαίας τῶν Σχολείων, προσέδωκεν εἰς αὐτὸ ὄψιν μεγαλοπρεπεστάτην. Καὶ ἦτο στιγμὴ ἀλησμονήτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος ἀντήχησεν ἀπὸ τόσας χιλιάδας στομάτων, ἐν ᾧ αἱ μυριάδες τῶν θεατῶν ἠκροῶντο ὄρθιοι καὶ ἀσκεπεῖς. Ἐπίσης συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἄφιξις τοῦ νικητοῦ δρομέως, καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητὰς ὅλων τῶν ἀγώνων, διὰ χειρὸς τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς μικρᾶς πριγκιπίσσης Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Διαδόχου. Ἐνθουσιωδέστατα ἐχαιρετίσθη ἡ στέψις τοῦ Γυμνασιάρχου Πειραιῶς κ. Δραγάτση, διότι τὸν κότινον στέφανον, τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὑπ' αὐτὸν Γυμνάσιον—Πρῶτον Βραβεῖον, —ἀντὶ ἁπλῶς νὰ τού τον ἐγχειρίσῃ, ὁ Βασιλεὺς τού τον ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὑπεκλίνετο ἐνώπιόν Του. Τὴν ὡραίαν ἑορτὴν ἐλάμπρυνε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ λόρδος Οὐόλσλεϋ, ὁ ἡρωϊκὸς καὶ δαφνοστεφὴς ἄγγλος ἀρχιστράτηγος, ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰναγγείλῃ ἐπισήμως εἰς τὸν Βασιλέα μας τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Ἐδουάρδου Ζ'.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ Σαββάτου εἶχον γίνῃ τὰ ἐγκαίνια τῆς Κυριακῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸ Ζάππειον, τῆς τόσον ὡραίας καὶ ἐνδιαφερούσης, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ σας περιγράψω ἀργότερα. Τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ μεγάλη ἑορτὴ εἰς τὸ Ζάππειον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, γενικὴ φωταψία εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰς τὰς δέκα θαυμασία φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου, μὲ πολυχρώμους πυρσοὺς καταυγάζοντας φαντασμαγορικῶς τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια. Τὸ θέαμα τοῦ Παρθενῶνος, ὁ ὁποῖος στιγμάς τινας ἀπήστραπτεν ὅλος ὡς ἐκ πυρακτωμένου σιδήρου, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἦτο κάτι τι ἀπερίγραπτον. Ἕνα παιδάκι, εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἐξάρθρωσιν τῆς σιαγόνος ἀπὸ τὸ χάσκισμα. Ἀλλ' ὅταν συνῆλθε καὶ ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τοῦ στόματος, ἐφορτώθηκε τὸν πατέρα του μὲ χιλίας ἐρωτήσεις. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μάθῃ διὰ ποίους ἐγίνοντο ὅλα αὐτά, διὰ ποίους εἶχον ἀναφθῇ τὰ τόξα τοῦ φωταερίου, διὰ τοὺς Ἄγγλους, ἢ διὰ τοὺς Κυπρίους ; διὰ τοὺς μαθητὰς ἢ διὰ τοὺς ἀθλητάς ; Καὶ ὁ πατέρας του διὰ τά τον ξεφορτωθῇ, ἀπεκρίθη :

— Γιὰ ὅλους, παιδί μου, ἀπὸ λίγα γιὰ καθένα.

Καὶ μήπως εἶχεν ἄδικον ; μήπως ἤξευρε κ' ἐκεῖνος ἀκριβῶς τί συνέβαινε ;

Ἀλλ' εἴχαμεν ἀκόμη καὶ ἄλλας ἑορτάς: Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Α' Λαϊκοῦ Νηπιαγωγείου τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Εἶνε κατόρθωμα αὐτὸ τῆς Κας Αἰκατερίνης Λασκαρίδου, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὰ παιδάκια, ὥστε ὅλην της τὴν ζωὴν ἀφιέρωσεν ὑπὲρ αὐτῶν. Τὸ

πρῶτον Λαϊκὸν Νηπιαγωγεῖον, κατὰ τὸ φροβελιανὸν σύστημα, ἔγινεν ἤδη, καὶ πολλὰ παιδάκια τοῦ λαοῦ θὰ εὕρουν εἰς αὐτὸ ἀληθὲς καταφύγιον, διδασκαλίαν τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ γίνουν καὶ ἄλλα,—καὶ ἡ Κ^α Λασκαρίδου θὰ το κατορθώσῃ. . .

Ἤθελα νὰ σας εἴπω ὀλίγα καὶ διὰ τὴν Γαλακτοκομικὴν Ἔκθεσιν τοῦ κ. Χρυσάκη, ἐκεῖ - πέρα εἰς τὸ πρότυπόν του βουστάσιον. Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι καὶ ἡ ἁπλῆ ἀπαρίθμησις τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν θεαμάτων μᾶς προξενεῖ ζάλην, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ἀφίσω τώρα, καὶ τὰ λέγομεν πάλιν μεθαύριον.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ἅμα ὁ ἀσθενὴς ἐξηπλώθη εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸν κρεββάτι, ἤρχισε νὰ γίνεται καλλίτερα. Αἱ αἰσθήσεις του ἐπανῆλθον σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν. Ὡμίλει μὲ τὴν συνήθη του φωνὴν πρὸς τὴν Ρόζαν, καὶ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἐξώφλησε μ' ἓν ἀκούσιον λουτρόν, τὸ ὁποῖον δὲν τον ἔβλαψε διόλου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιέπεσεν εἰς λήθαργον.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς ξένος δὲν τον ἀφῆκε πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἰατροῦ. Οὗτος, ἐξετάσας τὸν κ. Βῶρκε, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἔβλεπε τίποτε σοβαρόν. Ὁ ἀσθενής, εἶπε, θὰ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἓν κατευναστικὸν φάρμακον καὶ μία ἥσυχος νὺξ θὰ ἤρκουν βεβαίως διὰ νἀναλάβῃ. Ὁπωσδήποτε, προςέθεσε, θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, διότι, πρὸ τῆς αὔριον, κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν ἀπολύτως.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει μαζί του κανένα, παρὰ αὐτὰ τὰ δύο κοριτσάκια, παρετήρησεν ὁ ξένος.

— Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλα διά νὰ τον περιποιηθοῦν ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, καὶ αὔριον ἐλπίζω ὅτι δεν θὰ ἔχουν παρὰ νὰ τον διασκεδάσουν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν νὰ πλήξῃ. Ὁπωσδήποτε, θὰ ξανάλθω τὸ βράδυ.

Ὁ ξένος δὲν ἠμποροῦσε νἀναβάλῃ περισσότερον τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Βῶρκε δὲν εἶχε τίποτε σοβαρόν, διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν δωμάτια καὶ γεῦμα διὰ τὰ κοράσια, καὶ τὰ ἐσύστησεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ Ξενοδοχείου. Κατόπιν ἐπανῆλθε διὰ νὰ τὰποχαιρετήσῃ, καὶ τὰ διεβεβαίωσεν εὐθύμως ὅτι ὁ πατέρας των θὰ ἐγίνετο καλὰ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

—Δὲν εἶνε πατέρας μας, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα. Οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν πρὸ καιροῦ.

— Θεῖός σας τότε ;

— Εἶνε θεῖός μ ο υ καὶ φίλος τ η ς. Ἐναυαγήσαμεν καὶ αἱ δύο μαζὶ καί μας ἐπῆρεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀνεψιά του

— Περίεργον ! ὑπέλαβεν ὁ ξένος. Εὑρίσκετο λοιπὸν εἰς τὸ ἴδιον ἀτμόπλοιον μαζί σας, τότε ποῦ ἐπνίγησαν οἱ πατέρες σας ;

— Ἄ, ὄχι . . . οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν εἰς ἄλλους τόπους, μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ. Ὁ θεῖός μου ἔμενεν εἰς τὸ Δουβλῖνον. Ἕνας ναύτης μ' ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι του, κ' ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, εὑρήκαμεν τὴν Ἕλλην εἰς τὸν Δημόσιον Κῆπον.

Ὁ ξένος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξίν του, μανθάνων ποῖαι παράδοξοι σχέσεις συνέδεον τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς πατέρα μετὰ τῶν θυγατέρων του. Ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ ἐπαναλάβῃ :

— Περίεργον !

Κατόπιν ἀπεχαιρέτισε τὰ δύο κοράσια καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

Ἀφ' οὗ ἐγευμάτισαν, ἡ Ρόζα καὶ ἡ Ἕλλη ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται κάπως ὀλιγωτέραν μελαγχολίαν. Ἐπειδὴ ταῖς εἶχαν συστήσῃ νὰ μὴ ἐξυπνήσουν διὰ κανένα λόγον τὸν κ. Βῶρκε, ἐκάθησαν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ διὰ νὰ διασκεδάζουν, ἐκύτταζαν τὴν προκυμαίαν, ὅπου ἐπηγαινοήρχοντο οἱ ναῦται.

— Αὐτὰ ἠλπίζαμεν ; εἶπεν ἡ Ρόζα. Ποῦ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι θἀρρωστοῦσεν ὁ θεῖος Ἄρχης ! Καὶ ὅμως νά, τώρα εἶνε εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ φυλακισμένες...

— Ὁ ἰατρὸς ἐλπίζει ὅτι θὰ γίνῃ γρήγορα καλά, ἀπεκρίθη ἡ Ἕλλη. Πέ μου, Ρόζα, ἐφοβήθηκες πολὺ τὴν ὥρα ποῦ ἔπεσε ;

— Πάρα πολύ ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ποτὲ 'στὴν ζωή μου δὲν αἰσθάνθηκα τόσο φόβο ! Μοῦ ἐφάνη ὅτι δέν θά τον ἐξαναβλέπαμε πιὰ ποτέ !

Καί, φριττουσα εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο της χεῖρας.

— Ἔκαμες νὰ πέσῃς καὶ σὺ κατόπι του, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἕλλη.

—Ναί, ἀλλὰ ἦταν ἀνοησία μου. Γιατὶ εἰς τί ἠμποροῦσα νὰ τον βοηθήσω ; Ὁ ἄνθρωπος ποῦ μ' ἐκράτησε, 'στὴν ἀρχὴ μοῦ ἐφάνη σκληρός, ἔπειτα ὅμως ἀνεγνώρισα ὅτι εἶχε δίκηο. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπνιγόμουν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσω νὰ βοηθήσω τὸν θεῖον Ἄρχην. Σύ, Ἕλλη, ἔκαμες ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμῃς. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σου ἦλθεν ἀμέσως ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃς τὸ σχοινί ! Μοῦ φαίνεται, ἀλήθεια, ὅτι σὺ τοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν.

Ἡ Ἕλλη ἐχαμογέλασεν, ἐν ᾧ τὰ μάτια της ἐγέμιζαν δάκρυα.

— Μὰ ποιὸς σοῦ ἐνέπνευσε τέτοιαν ἰδέα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα· καὶ τόσῳ γρήγορα μάλιστα ; Πῶς σὲ τέτοια στιγμή, κατώρθωσες νὰ ἰδῇς τὸ σχοινὶ καὶ ἐσκέφθης νὰ το μεταχειρισθῇς ;

— Δέν το ἐσκέφθηκα ἀμέσως, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη χαμηλοφώνως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ρόζαν, καί την ἐκύτταξε.

— Τί θέλεις νὰ πῇς ;

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ νὰ μή σοῦ το ἐξομολογηθῶ, Ρόζα, ὑπέλαβεν ἡ Ἕλλη μὲ γλυκύτητα. Ἤρχισα νὰ προσεύχωμαι ἀπὸ μέσα μου, καὶ τότε εἶδα ἐμπρὸς 'στὰ πόδια μου τὸ σχοινί, καὶ μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ το ρίψω.

— Ἤρχισες νὰ προσεύχεσαι, Ἕλλη; ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, σχεδὸν θυμωμένη. Ὁ θεῖος Ἄρχης ἐπνίγετο καὶ σὺ ἔκαμνες τὴν προσευχή σου ; .. Μὰ τί ἔλεγες ;

— Ρόζα, σὺ δὲν κάμνεις κάθε μέρα τὴν προσευχή σου ; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλη ἐρυθριῶσα.

— Ἐννοεῖται, κάμνω τὴν προσευχήν μου κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει αὐτό ;

— Πῶς δὲν ἔχει . Ἡ κυρία Κλάρκε μοῦ εἶπεν ὅτι μικραὶ προσευχαί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐκτὸς τῶν κανονισμένων, ὠφελοῦν, ἐμψυχώνουν πολύ. Τὸ ἐδοκίμασα, καὶ σὲ βεβαιῶ, Ρόζα, ὅτι ἡ κυρία Κλάρκε ἔχει δίκαιον. Τώρα τὸ ἐσυνείθισα τόσον πολύ, ὥστε τὸ κάμνω ὡς ἐξ ἐνστίκτου. Δὲν λέγω, ἐννοεῖται, μεγάλες προσευχές, ἀπὸ αὐτὲς ποῦ ἔχουν τὰ βιβλία· ἀλλὰ ὀλίγες λέξεις δικές μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης ἔπεσε, τὸ πρῶτον ποῦ ἐσυλλογίσθηκα. ἦταν νὰ παρακαλέσω ἀπὸ μέσα μου τὸν Θεὸν νά τον βοηθήσῃ.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔσωσες ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ὤ, Ἕλλη, τί παράξενη ποῦ εἶσαι ! Ἀλήθεια νομίζεις, ὅτι μὲ τὴν προσευχή ;. . .

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη σοβαρὰ ἡ Ἕλλη. Δὲν ἠμπορῶ νά το ἠξεύρω. Ἡ προσευχὴ ὅμως παρηγορεῖ, καὶ ὅ,τι συμβαίνει προέρχεται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ πέσῃ ὁ ἀγαπητός μας θεῖος Ἄρχης καὶ νὰ σωθῇ. . .

— Ἔστω. Λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ ρίψω ἐγὼ καλλίτερα τὸ σχοινί, καὶ ὄχι ἐσύ, εἶπεν ἡ Ρόζα μὲ κάποιαν πικρίαν.

—Ποία ἀπὸ τὰς δύο τὸ ἔρριψεν, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ σωθῇ ὁ θεῖος ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἐσώθη. Καὶ αἱ δύο τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ αἱ δύο θὰ ἐκάμναμεν κάθε θυσίαν δι' ἀγάπην του. Νά, σὺ ἤσουν ἕτοιμη νὰ κάμῃς κάτι περισσότερον ἀπὸ ἐμέ : ἤθελες νὰ πέσῃς εἰς τὸ νερόν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇς τὸν κίνδυνον.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀνόητον, εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἀντὶ νὰ τον βοηθήσω, θά τον ἐδυσκόλευα περισσότερον. Θὰ ἦτο τότε ἀνάγκη νά μας σώσουν καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἔπιαναν ἐμένα, ἐκεῖνος ἴσως θὰ ἐπνίγετο. Ἄ, ἐγὼ ἐφάνηκα κουτή, καὶ σὺ ἐστάθηκες ἔξυπνη, Ἕλλη !

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

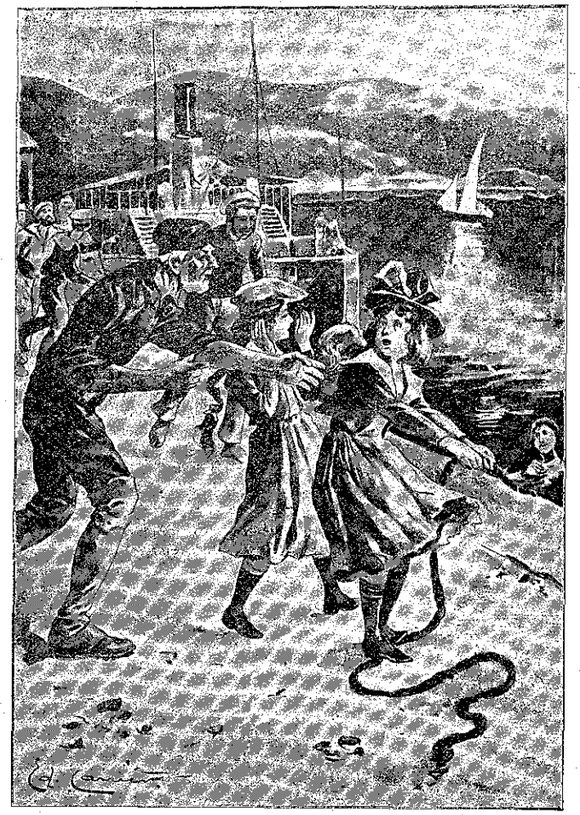

«Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καλοῦσα πρὸς βοήθειαν.» (Σελ. 110, στ. 6'.)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ὁ Φασουλάκης ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι : Τώρα θὰ ἐπιχειρήσῃ ὅλον τὸν γύρον τοῦ νησιοῦ του.

Τὸν βλέπετε ποῦ ἐξεκίνησε ;

Νά, ἐπῆρε καὶ τὴν ὡραία του ὀμβρέλλα, γιά νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, κ' ἔβαλε μιὰ φορεσιὰ ἀπὸ γούνα, γιά νὰ τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ βέβαια ! ὅταν ξεκινᾷ κανεὶς γιὰ τόσῳ μεγάλο ταξεῖδι, δὲν ξέρει τὶ καιρὸς θὰ του παρουσιασθῇ.

Ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν ὦμό του τὴν πλώσκα του,—ἕνα ξερὸ κολοκύθι δηλαδή,—καὶ ἀκόμη ἐκρέμασε κ' ἕνα ἄλλο ἐργαλεῖο.

Μπᾶ !.. καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ καινούργιο ἐργαλεῖο ;

Χμ ! εἶνε. . . εἶνε. . . ἕνα τουφέκι ! Τὸ τουφέκι τοῦ Φασουλάκη Ροβινσῶνος, ἕνα— πῶς νὰ σᾶς το εἰπῶ ;— ἕνα νεροτούφεκο.

Μόλις συναντήσῃ ἐχθρούς, πφφφφφ ! . . ἀντὶ νὰ τους στείλῃ καμμιὰ σφαῖρα, θὰ τους στέλλῃ μιὰ καλὴ ψυχρολουσία. Δέν σας φαίνεται ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα του ;

Ὁ φίλος μας Φασουλάκης περπατεῖ γρήγορα καὶ χαρούμενα.

Ἔξαφνα ὅμως σταματᾷ . . .

Τὸ θαυμάσιον καπέλο του, τὸ ψηλὸ καὶ μυτερὸ ἐκεῖνο καπέλλο πού του χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς ἀνεμοδείκτης, σηκώνεται μονάχο του ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Φασουλάκη.

Ὁ Φασουλάκης ἀνοίγει τὸ στόμα του για νὰ ξεφωνίσῃ, ἀλλὰ οὔτε ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν βγαίνει. Ὁ φόβος τοῦ ἔκοψε τὴ φωνή.

Μὰ τί εἶνε ἐπιτέλους αὐτό ποῦ ἐτρόμαξε τόσον τὸν δυστυχισμένον Φασουλάκην ;

Τίποτα, δηλαδὴ σχεδὸν τίποτα : εἶνε μονάχα τὸ σχῆμα, καὶ ὁ τ ύ π ο ς ἑνὸς ποδιοῦ ἐπάνω 'ς τὴν ἄμμο.

Ἔ, καὶ τί μὲ τοῦτο; Ὁ τύπος ἑνὸς ποδιοῦ εἶνε τόσον φοβερὸν πρᾶγμα; Κάθε μέρα, 'στὴ λάσπη, 'στὴ σκόνη, 'στὴν ἄμμο, 'στὸ χιόνι, μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἴχνη ποδιῶν· ἀλλὰ ποιὸς τρομάζει γι' αὐτό ;

Γιατί λοιπὸν ὁ Φασουλάκης ἔδειξε τέτοιο φόβο ;

Νὰ γιατί : Ἕως τώρα ὁ Φασουλάκης ἐφαντάζετο ὅτι ἦτον ὁλομόναχος εἰς τὸ νησί του. Καὶ τώρα βλέπει ὅτι ἔχει καὶ σύντροφον.

Μὰ δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον αὐτό, νὰ ἔχῃ καὶ σύντροφον, νὰ μὴ ζῇ πιὰ ὁλομόναχος ;

Ναί· ἀλλὰ τί εἴδους θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ σύντροφος ; Θὰ εἶνε καλός ; θὰ εἶνε κακός ; . . . θὰ εἶνε εὐγενής ; θὰ εἶνε ἥμερος; ἢ μήπως θὰ εἶνε ἐνοχλητικὸς καὶ ἄγριος ;

Νὰ τὶ συλλογίζεται ὁ Φασουλάκης, καὶ γι' αὐτὸ τὸν βλέπετε ἔτσι σαστισμένον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

(ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ)

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Συνέχεια.)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Διότι, παιδί μου, τὰ γραπτὰ τοῦ Εὐαγγέλου ἦσαν κατώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά σου. Τοῦ ἔλειπαν δύο χρονολογίαι, ἐν ᾧ σὺ τὰς εἶχες ὅλας.

ΜΑΡΙΟΣ.—Καὶ γι' αὐτό ; γιὰ τὲς δυὸ χρονολογίες ;... ὤ, Θεέ μου ! Θεέ μου.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*μειδιῶν*).— Σοῦ φαίνεται ὀλίγον ; Τὸ πᾶν, φίλε μου, εἶνε αἱ χρονολογίαι. Ἱστορία, χωρὶς χρονολογίας, εἶνε παραμύθι. Τὰ γραπτά σου μαρτυροῦν ὅτι ἔκαμες μελέτην πολὺ σύντονον, πολὺ εὐσυνείδητον Εὖγε ! (*μετὰ ζέσεως*:) Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς πάντοτε !

ΜΑΡΙΟΣ (*ζωηρῶς.*) — Ὤ, ὄχι, κύριε Ζησιάδη ! δὲν θὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι... ποτὲ δὲν θὰ ξανακάμω τέτοιο πρᾶγμα !..

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*ἐγειρόμενος*). — Πῶς εἶπες ; . . τί σημαίνουν αὐτά ; Δὲν σ' ἐννοῶ . . .

ΜΑΡΙΟΣ.—Κύριε Ζησιάδη, πρέπει νὰ σᾶς τα 'πῶ ὅλα... Τὸς χρονολογίας... τὰς ἀντέγραψα... ἤθελα νὰ ἐξασφαλίσω τὸ βραβεῖον... δὲν ἐφανταζόμουν τότε, ὅτι αὐτὴ ἡ πρᾶξις θὰ μ' ἔκαμνε τόσον δυστυχῆ... Κύριε Ζησιάδη, σᾶς παρακαλῶ, ἐνεργήσατε νὰκυρωθοῦν τὰποτελέσματα. Δώσατε τὸ πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὸν Εὐάγγελον. Τοῦ ἀξίζει. . . ἄ, αὐτὸς δὲν ἀντέγραψε. . .

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*αὐστηρῶς.*)—Κύριε, ἐκάματε πολὺ κακὴν πρᾶξιν, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ δὲν σας ἐνόμιζα ἱκανὸν δι' αὐτήν... Ὁ Εὐάγγελος λοιπὸν εἶνε τὸ θῦμα τῆς ἀπάτης σας, διότι ἡ ἐξομολόγησίς σας ἔρχεται πολὺ ἀργά : ὁ κατάλογος τῶν Βραβείων ἔγινε· ἐστάλη μάλιστα καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ δημοσιευθῇ. Αὔριον θὰ λάβετε σεῖς τὸ Βραβεῖον.

ΜΑΡΙΟΣ.—Ἐγώ ; Ἄ ὄχι, εἶνε ἀδύνατον, κύριε καθηγητά, δὲν θέλω. . .

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Ὀφείλεις νὰ θέλῃς. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου

ΜΑΡΙΟΣ.—Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο θὰ πετάξω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὸ στεφάνι καὶ θὰ φωνάξω, θά τα εἰπῶ ὅλα. . . Πρέπει νὰ δοθῇ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Εὐάγγελον.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Καὶ οἱ γονεῖς σου ποῦ θὰ εἶνε παρόντες ; . . . Δέν τους συλλογίζεσαι ; . . .

ΜΑΡΙΟΣ (*ἐν ἀπελπισίᾳ.*)—Ἀλήθεια... ὁ πατέρας... ἡ μητέρα. . . ὤ, πόσον θὰ λυπηθοῦν ! πόσον θὰ εἶνε δυστυχεῖς ! .. (*Γονυπετεῖ.*) Κύριε Ζησιάδη, σεῖς ποῦ εἶσθε πάντοτε τόσῳ καλὸς γιὰ 'μᾶς, σᾶς παρακαλῶ πολύ, ἐνεργήσατε, κατορθώσατε νὰ μή μου δώσουν αὐτὸ τὸ Βραβεῖον !

ΣΚΗΝΗ Ϛ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΕΛΕΝΗ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.(*ἀπ' ἔξω:*) — Ἔννοια σας, ἔννοια σας, κυρία Ἑλένη, θὰ κατορθώσω νὰ τον πάρω, καὶ θὰ εὕρω τρόπον νὰ τον διασκεδάσω. (*Εἰσέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.*)

ΕΛΕΝΗ, (*ἔκπληκτος*).— Μπᾶ ! ὁ κύριος Ζησιάδης ἐδῶ ; Καὶ ὁ Μάριος γοματιστός ; Τί συμβαίνει λοιπόν ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Ἄ, ἐννοῶ, ἐννοῶ· ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ παλιο - Φιλιππίδης . . . ἀλλὰ θά μού το πληρώσῃ. . . (*Πρὸς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος σηκόνεται:*) Σήκω ἐπάνω δὲν 'ντρέπεσαι ! κάμνεις σὰν νὰ ἤσουν ἔνοχος ! (*Πρὸς τὸν κ Ζησιάδην:*) Κύριε Ζησιάδη,ἕνας κακοήθης συκοφάντης κατηγόρησε τὸν Μάριον εἰς τὸν κύριον Διευθυντὴν καὶ εἰς σᾶς, καί τον ἐπιστεύσατε. . . Ὄχι, ὄχι, κύριε καθηγητά, ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ τὸν Μάριον. Ἠξεύρω καλὰ ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα . . . ποτέ !

ΜΑΡΙΟΣ. — Ὦ, Εὐάγγελε, δέν μὲ ξεύρεις καλά . . . Ὁ Φιλιππίδης εἶπε τὴν ἀλήθεια ! . . Ναί, ἀντέγραψα, ναί, εἶμαι ἀπατεών, κλέπτης, καθὼς εἶπες προτήτερα ! . .

ΕΛΕΝΗ (*κατ' ἰδίαν συνάπτουσα τὰς χεῖρας:*) Ἀλλοίμονον ! ἀλλοίμονον ! . .

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Σύ ! τί ἀνοησία ! . . ἀδύνατον !

ΜΑΡΙΟΣ.—Δυνατώτατον, Εὐάγγελε. . Καὶ τώρα ... θά με περιφρονήσῃς ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. (*Μετὰ μικρὰν σιωπήν*). — Νά σε περιφρονήσω ; ὄχι δά . . . Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μή το ἔκαμνες, αὐτὸ εἶνε βέβαιον. . . ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἔκαμες πιά, καί το ὁμολογεῖς. . . . ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ἔκαμε ποτὲ 'στὴ ζωὴ του σφάλμα ; . . (*Τείνει πρὸς τὸν Μάριον τὴν χεῖρα.*) Λάβε τὸ χέρι μου !

ΕΛΕΝΗ (*ἀσπαζομένη τὸν Μάριον.*) —Ἐγὼ τώρα σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ πρῶτα. Ἔκαμες κακὰ νὰντιγράψῃς, ἀλλ' ἔκαμες καλὰ νά το ὁμολογήσῃς. Τὸ ἕνα ἐξαγνίζει τὸ ἄλλο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.— Ναί, τὸ ἐξαγνίζει.

ΜΑΡΙΟΣ.— Τί καλοὶ ποῦ εἶσθε ! . . (*Πρὸς τὸν κύριον Ζησιάδην, δειλῶς:*) Καὶ σεῖς, κύριε ; . . .

ΖΗΣΙΑΔΗΣ — Διά νά σε περιφρονήσῃ κανείς, παιδί μου, ἔπρεπε νὰ μὴν ἔβλεπε τὴν λύπην σου καὶ νὰ μὴν ἤξευρε πόσον μετενόησες καὶ ὑπέφερες διὰ τὸ σφάλμα σου.

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὦ, ὅσον γι' αὐτό, κύριε Ζησιάδη, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὑπέφερα πολύ, πάρα πολύ, ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην ἡμέραν. . . Ἂν ἔδιδαν καὶ βραβεῖον διὰ τὴν Μετάνοιαν,ὤ, αὐτὸ θά μου ἄξιζε!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— (*μειδιῶν*).—Τὸ πιστεύω. Καὶ τώρα ἡσύχασε. Δέν θά σου δοθῇ τὸ βραβεῖον τῆς Ἱστορίας, ποῦ τόσον σὲ φοβίζει,διότι θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα νά το πάρῃ. . .

ΜΑΡΙΟΣ.— (*Ζωηρῶς:*) Ὦ, εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ! (*Ἀσπάζεται τὴν χεῖρά του.*)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ .— Μάθε λοιπὸν ὅτι σὲ εἶχαν καταγγείλῃ, καὶ ὅτι ἦλθα ἐπίτηδες διά νά σε βολιδοσκοπήσω. Ἡ ἐξομολόγησίς σου ἦλθεν ἐγκαίρως, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ διορθωθοῦν ὅλα. Οὔτε οἱ γονεῖς σου οὔτε οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ θὰ μάθουν τί συνέβη. Τὸ μυστικὸν θὰ μείνῃ μεταξύ μας.

ΜΑΡΙΟΣ (*θλίβων τὰς χεῖρας τοῦ Εὐαγγέλου.:*)— Θὰ πάρῃς τὸ βραβεῖον ! θὰ πάρῃς τὸ βραβεῖον !

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Καὶ σὺ τὸν Ἔπαινον.

ΜΑΡΙΟΣ.— Τίποτε, τίποτε, τίποτε, κύριε Ζησιάδη. Δέν μου ἀξίζει τίποτε !

ΖΗΣΙΑΔΗΣ. — Τὸ ἠξεύρω. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶσαι δυνατὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἂν τόνομά σου δὲν ἀνεφέρετο καθόλου. . . αὐτὸ θὰ ἐφαίνετο πολὺ παράξενον. Ὀ Ἔπαινος, βλέπεις,θὰ ἐμποδίσῃ τὰ σχόλια.

ΕΛΕΝΗ. (*Λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ κ. Ζησιάδου:*)— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸν πατέρα μου καὶ διὰ τὴν μητέρα μου.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Φεύγω, μικροί μου φίλοι, χαίρετε. Ἐλπίζω, Μάριε, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσῃς γρήγορα αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὦ, ποτέ, κύριε Ζησιάδη! Πάντοτε, πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ σφάλμα μου καὶ τὴν καλωσύνην σας.

(*Ὁ κύριος Ζησιάδης ἐξέρχεται.*)

ΜΑΡΙΟΣ (*Πρὸς τὸ κοινόν.*)

Καὶ τώρα ἂν με λυπᾶσθε,
Νά με χειροκροτήσετε.
Τὸν Μάριον ἀνάγκη
Καὶ σεῖς νὰ συγχωρήσετε.

Ἀπ' τὴ χαρά μας τότε
Κι' οἱ τρεῖς μας θὰ πηδήσωμε
Κι' αὐτοὺς τοὺς λίγους στίχους
Μαζὶ θὰ τραγουδήσωμε :

Ἂν θέλετε νὰ εἶνε
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια
—Μικροὶ, μεγάλοι, ἀκοῦστε—
Μακρυὰ ἀπὸ μ έ σ α π λ ά γ ι α !

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ

Ἂν θέλετε νὰ εἶνε
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια
—Μικροί, μεγάλοι, ἀκοῦστε—
Μακρυὰ ἀπὸ μ έ σ α π λ ά γ ι α !

(*Πίπτει ἡ αὐλαία*)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Κας *Βέρθας Βαδιέ.*)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Νόνη πρὸς τὴν ἀδελφήν της :

— Τί ψευδώνυμον θὰ πάρῃς τώρα ποῦ θἀλλάξῃς ;

— Θά πάρω τὸ ψευδώνυμον *Παριστρία*...

Καὶ ἡ μικρὰ Νόνη :

— Ἐγὼ λοιπὸν θὰ πάρω τὸ ψευδώνυμον : *Πάρις . . . τέσσερα !*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παριστρίας

* *
*

Δύο μικροὶ ἐρίζουν.

— Θά σου ἔδιδα μιὰ μπάτσα, λέγει ὁ ἕνας, ἐὰν δὲν ἤμουν μέλος τῆς Φιλοζώου Ἑταιρείας...

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, καὶ τοῦ την δίδει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοπούλας

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν *Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον,** (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ τώρα — φαντασθῆτε ! ἤρχισαν νὰ μ' ἐρωτοῦν πότε θὰ εἶνε ἕτοιμα τὰ «Διηγήματα» Ξενοπούλου. Μά, παιδιά μου, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν, διότι τὰ βιβλία δὲν τυπόνονται εἰς μίαν ἡμέραν ὅπως αἱ ἐφημερίδες ! Ἕως τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα ἐξηκολούθησεν ἡ συγκέντρωσις τῶν ἐγγραφῶν. Εὐτυχῶς ἦσαν πάρα πολλαί, ὥστε ἐξησφάλισαν ἔκδοσιν ὡραίαν καὶ πλουσίαν. Ἡ ἐκτύπωσις ἤρχισεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα,ἐλπίζει δὲ ὁ κ.Φαίδων ὅτι ἐντὸς τοῦ *Μαΐου* τὸ βιβλίον θὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ συνδρομητῶν.

Πολὺ ὡραία καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου, *Σεμνὴ Κόρη* [ΕΕ]. Ἰδιαιτέρως μοῦ ἤρεσε τὸ ἀνέκδοτο· τοῦ μικροῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος — ὅς το ἀκούσουν νὰ γελάσουν καὶ οἱ φίλοι μου,— ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην πού μου ἔχει, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἔλεγε τοὺς χαιρετισμούς : «Χαῖρε ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως. Χαῖρε χορηγὲ θεϊκῆς — Διαπλάσεως ! » ἐψιθύριζεν ὁ μικρὸς Πέτρος.

Τὶ γλαφυρά, τὶ περιγραφική, τὶ καλογραμμένη καὶ εὐανάγνωστος ἡ ἐπιστολή σου,*Φάρε τῆς Μυκόνου* [ΕΕ]. Εὖγε, εὖγε, παιδί μου. Πολὺ εὐχαριστοῦμαι ὁσάκις λαμβάνω τέτοια ξεκουραστικὰ γράμματα.

Ἀλήθεια, *Μικρὲ Φιλόπατρι* [ΕΕ], μόνος σου ἔκαμες αὐτὸ τὸ ποίημα «Τὸ Πάσχα στὸ χωριό» ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι διὰ τὴν ἡλικίαν σου,—εἴσαι μόνον δεκατριῶν ἐτῶν, – εἶνε κάτι ἔκτακτον καὶ ὄχι μόνον λάθη δὲν θά σου ὑποδείξω, ἀλλὰ θὰ σ' ἐπαινέσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, καὶ θά σε προτρέψω νὰ καταγίνεσαι. Χίλια φιλιὰ σοῦ στέλλουν ἡ κυρὰ - Μάρθα καὶ ὅλον τὸ σπιτικόν.

«Ἤθελα κάτωθεν τῆς εὐχῆς τοῦ Πάσχα, νά σου κάμω καὶ τὴν Πρωταπριλιά μου,—μοῦ γράφει ἡ *Θαλασσοπούλα* [Ε], – ἀλλὰ χωρεῖ πλησίον τῆς φαεινῆς ἀληθείας τὸ ψεῦμα ; . .» Καὶ ὅμως μοῦ γράφει ἕνα ψεῦμα . . . πού της εἶπαν : ὅτι δηλαδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ποδηλάτου φονευθεὶς ἀτυχὴς νέος Γεώργιος Ν. Διαμάντης ἦτο ὁ ποτὲ διάσημος *Χαλασμὸς Κόσμου*.» Ὄχι,δὲν ἦτο. Διεβίβασα πρὸς τοὺς νέους ποιητὰς τὰ συγχαρητήριά σου.

Βεβαίως, φίλη μου *Ι.Λ.Γ.* ἔχεις ὅλον τὸ δικαίωμα νά με ἀποκαλῇς «ἀγαπητήν σου», ἀφ' οὗ πρὸ τόσου καιροῦ εἶσαι φίλη μου καί με ἀγαπᾷς τόσον πολύ. Χαῖρε ποῦ ἀπεφάσισες νά μου γράψῃς καὶ ἀναμένω νὰ λάβῃς ἓν ὡραῖον ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβες ἕνεκα τῆς ἀκαταστασίας τῶν ταχυδρομείων σας.

Λοιπόν, *Παραδείσιον Πτηνόν*, ἀπετίναξες τὴν χειμερίαν νάρκην καὶ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς τακτικά· ἐγὼ ὅμως δὲν το ἤξευρα ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ ὑποπίπτουν τὸν χειμῶνα εἰς νάρκην. Ἂς εἶνε ... Εἰς ἐκεῖνα ποὺ μου γράφεις, σοῦ ἀπαντῶ ὄχι· τέτοια, πνευματιστικὰ δῆθεν, ἀστεῖα ἐγίνοντο διάφορα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Σουρῆ. Οἱ εὐπιστότεροι τὰ ἐξελάμβανον ὡς ἀληθῆ καὶ ἔτσι ἐπερνοῦσαν εὐχάριστα ἡ βραδυές τοῦ χειμῶνος. Κατόπιν ὅμως ἐδημοσιεύθη ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ ψευδοπνευματισμοῦ καὶ ἐγέλασε καὶ ὁ ἄλλος κόσμος. Περίεργον πῶς δὲν ἔτυχε νά τα διαβάσῃ καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος.

Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς [ΕΕ] ἐνέγραψα μὲ τὰ ὀκτὼ φράγκα πού μου ἔστειλες τὸ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον μου εἶχε συστήσῃ τὸ *Πῶς-μὲ-λέγε*, καὶ δὲν εὑρίσκω λέξεις διὰ νά σου ἐπαινέσω τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν. Ὦ, φίλη μου, σὺ ἔκαμες φέτος τὸ καλλίτερον Πάσχα διότι εἶχες καὶ τὰς εὐγνώμονας εὐχὰς τοῦ παιδίου, τὰ ὁποῖον εὐεργέτησες. Εὖγε, εὖγε !

Χρυσάργυρε, (Η.Π.Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, Καὶ τώρα γράφε μου.

Μικρὲ Γυμνασιόπαι, συμμερίζομαι ὅλην σου τὴν χαρὰν διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀδελφῆς σου. Εἰς τὰ Μαγικὰ Γράμματα ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται, εἰς δὲ τὰ Κρικωτὰ καὶ αἱ προτεινόμεναι συλλαβαὶ πρέπει νὰ ποτελοῦν καθ' ἑαυτὰς λέξεις, ὅταν συνδέωνται μετὰ τῆς προηγουμένης ἢ τῆς ἑπομένης. Διὰ τὸ *Κεντρί*, τοῦ ὁποίου βλέπεις εἰκόνας εἰς τὴν «Ἑσπερινήν», σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶνε ὁ φίλος μας.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου, *Ἀρεμώρη*, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ παράπονα ἔχεις ἄδικον. Ὅταν μοῦ στέλλουν μόνον λύσεις, ἄνευ ἐπισολῆς, τὰς φυλάττω ἀμέσως εἰς τὸν φάκελλον τοῦ Διαγωνισμοῦ, χωρὶς νὰπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Φαντάσου τί τόπον θὰ ἤθελα, ἂν ἔκαμνα διαφορετικά ! Ἀντασπάζομαι τὴν *Ὠραίαν Τεργέστην*.

Ἄγγελε Αὐγερινέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον,

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ εὐχήθησαν δι' ἐπιστολῶν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς ἑξῆς οἵτινες διεβίβασαν τὰς εὐχάς των μὲ ὡραῖα δελτάρια ἢ μὲ πολυτελεῖς κάρτες : *Νικόλαον Δ. Μεγδάνην*, *Ξενιτευμένην Ἑλληνοπούλαν*, *Σοφίαν Χασιώτου Ο. Ν. Γαλάτην* καὶ *Κρητικὸν Κάσταρον* (τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ καὶ ἡ Κική.)

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* (Ε.Μ. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Θησαυρὸν τῶν Κυθήρων* (Π. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης* (Α. Φ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : ὁ *Στέφανος Δάφνης* εὐχαρίστως θὰ εἴπῃ τόνομά του εἰς τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην*, ἀλλὰ νά τῳ εἴπῃ κ' ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του, διὰ νὰ μὴ πέρνῃ τὸ καλοκαῖρι ἄλλην βάρκαν διότι εἶνε . . . . Πατρινός· τὴν δὲ *Κατσαρομάλλων* πληροφορεῖ ὅτι τἀρχικά του εἶνε Μ.Η.Ν, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε συγγενής της, οὔτε φίλος της· ἁπλῶς τὴν γνωρίζει· — ἡ *Θαλασσοπούλα* εὐχαριστεῖ τὸ *Κεντρὶ* διὰ τὴν εἰκονικὴν παράστασιν τοῦ ψευδωνύμου της εἰς τὰ Μ. Μυστικά· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Ἀστέρος* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Ζωηρᾶς Φλογὸς* καὶ τοῦ *Βασιλέως τοῦ Κατέργου* — ἡ *Μέλλουσα Καλόγραια* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· — τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην*, καὶ την παρακαλεῖ, τώρα ποῦ θ' ἀνταλλάξουν Μ·Μυστικὰ νά της γράψῃ εἰς τὸ τετράδιον καὶ τόνομά της·—τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* ἀσπάζεται τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*· — ἡ *Ἀργυρᾶ Πατσέλενος* ἀσπάζεται ὅλας τὰς *Σελήνας*, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, λυπεῖται δὲ ποῦ δὲν εἴμπορεῖ νά τη στείλῃ Μ. Μυστικά·—ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* εὐχαριστεῖ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας* διὰ τοὺς χαιρετισμούς του καὶ τον παρακαλεῖ νά τη εἴπῃ τόνομά του καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισε· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Θεὰν τῆς Γεωργίας*·— τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*·—ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παραχαϊκοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Τσιγγαρέλαν*,τὴν ὁποίαν γνωρίζει κάλλιστα, καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Μενεξεδένιου Μπουκετάκι*· —ἡ *Λευκοθέα Κλωσσίδου* ζητεῖ τἀρχικά τοῦ *Υἱοῦ τῆς Νυκτός*· — ἡ *Μαργαριτοφόρος* ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Σίδ.*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Εὐγενὶς Καρδία* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Ἑρμῆν*, *Ἀντιγόνην*, *Χρυσορόδαν Μακτωλὸν* καὶ *Κρητικὸν Κάσταρον*· — ὁ *Ἥφαιστος* μὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην* (μὲ τόνομά του·)— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Κεντρί*· — τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὸν *Νέον Ναύτην*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Φρουῦ-Φρουῦ* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων*· — ἡ *Ἐφεσία Κόρη* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Μικρὰν Κατεργάραν Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Χρυσὸ Ψαράκι*· — ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (τὴν

ὁποίαν γνωρίζει,) *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Ἐθνικὸν Ἴμνον* — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* *Ἀγριοβιολέττας* καὶ *Ἄσπρο Κάρβουνο* — τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κόθρου* μὲ τὸν *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Λέοντα τῆς Θαλάσσης* καὶ *Θεαγένην* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Ἀρχαίαν Σπάρτην*, *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα* — ὁ *Σείριος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀεροναυτοπούλαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει,) καὶ *Χιονισμένον Μάϊον* — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Νεαρὸν Ζωγράφον*, *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλαν*, *Καυκασίαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τ' ἀρχικὰ εἰς τὸ τετράδιόν της θά της εἴπῃ αὐτὸ ποῦ ζητεῖ) καὶ μὲ τὸν *Ἑρμῆν* — τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Παρδαλὸν Γάτον* καὶ *Ἀντιγόνην* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐριβιάδης* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) — ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων*, *Ὀχυρὸν Ρόδον*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἀγριοβιολέττας* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάσταρον* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα) — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Πατριὸν Βαρκάρην* — τὸ *Ἀντριώτικο Σῦκο* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων* καὶ *Παρασσόν* — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέττας*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Κυκλαδίτην* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἀθῶαν Ποιμενίδα* — ἡ *Ἀγριοστριαντάφυλλα* μὲ τὸν *Ἀλλοπρόσαλλον* — ὁ *Πατριὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Συριανὴν Ἀμαζόνα*, *Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου* καὶ *Ἐθνικὸν Ἴμνον* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Εὔμαιος* μὲ τὴν *Ἐλαίαν τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου* — ὁ *Χιακὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Προκυμαίαν τῆς Χίου*, *Χιώτην Σουλιώτην* καὶ *Νυκτικόρακα* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Φάρον τῆς Μυκόνου*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κατσαρομάλλω* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Στέφανον Δάφνης* ([Ε] τί ὡραῖα ποῦ ἐωρτάσατε τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτὴν· φίλησέ μου καὶ τὴν *Μικρὰν Χωριατοπούλαν*·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (ἔστειλα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἱππότην τοῦ Ἀστέρος*, *Νυκτικόρακα* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ το εἰπῇ σὲ κανένα· δὲν προδίδουν ἔτσι τὰ ψευδώνυμα, καὶ μάλιστα ὅταν τοῖς τα ἐμπιστεύονται!) *Παρήγορον τῶν Θλίψεων* (δὲν πειράζει· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ· ἔστειλα καὶ τὰ τέσσερα φύλλα·) *Ἐρυθρὸν Καμέλιαν* (ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψῃς τόσα, διὰ νὰ δικαιολογηθῇς διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα; δὲν πειράζει, ἀγαπητή μου·) *Παρθένον τῶν Δασῶν* (ἂν θέλῃς νἀλλάξῃς ψευδώνυμο, ὀφείλεις, κατὰ τὸν κανονισμόν, νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμὴν· τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὸν *Σιναχωμένον Ποντικὸν* δὲν δημοσιεύω, διότι δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ὑποθέτεις·) *Κωπηλάτιδα Κύθρου* (ὡραίαν Πρωταπριλιὰν σοῦ ἔπαιξεν ὁ θεῖός σου· μὰ δὲν το ἐνόησες λοιπόν ;) *Βάδερ Πάουελλ* (ὡραῖο τὸ Π. Πνεῦμα· ἡ ἐπιστολή σου πρὸς τὸ *Πῶς-μελένε* ἐστάλη·) *Βίγλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἔμμετρον πασχαλινὴν ἐπιστολήν·) *Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην* (καλλίτερα νὰ ἐπαναλίβῃ· σὺ τὴν πρόταση, ἀφ οὗ παρῆλθε τόσος καιρός·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπιμείνω χάριν... τῶν ματιῶν σου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ψιλογραφίαν, οὔτε θά σου γράψω ἄλλα Εὔσημα δι' οἱονδήποτε ψιλογράφημα· ναί, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 132 Ἄσκησιν ἀντὶ «Ἀστέρος» ἐγράφη κατὰ λάθος «Σταυρὸς»· ἀλλὰ τὸ λάθος ἐννοεῖται διότι μὲ 4 λέξεις δὲν γίνεται σταυρός·) *Θαλάσσιον Κῦμα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαθέσω τὸ γράμμα σου· διατί γράφεις τόσον βιαστικά ; *Μέλλουσαν Καλόγηραν* (νά μου φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι σου, ποῦ ἤθελε καὶ καλὰ νά μου στείλῃ τὸ καλλίτερο κόκκινο αὐγὸ «ἀστὴ Διαπλασούλα ποῦ γράφει Φασουλάκης·») *Χιώτην - Σουλιώτην* (εἰς κλῆδε τετράδιον «Μικρῶν Μυστικῶν» πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς ἓν 10λεπτον γραμματόσημον· δὲν τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός ;) *Ἀγνὴ Μενεξεδάκι* (εὐχαριστοῦμεν ὅλοι·) *Γλυκὺν Ζέφυρον* (αἱ λύσεις ἔφθασαν ἐγκαίρως· περισσότερα ἀφ' ὅσα σᾶς ἔγραψεν ὁ κ Φαίδων περὶ Τέσλα καὶ συγκοινωνίας μετὰ τοῦ Ἄρεως, δὲν γνωρίζω νά σοῦ εἴπω· αὐτὰ εἶνε πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται κάθε ἀμφιβολία, — ἀλλὰ καὶ κάθε ἐλπίς· [Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν·) *Ἀντιγόνην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Μέλλοντα Ναύαρχον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Χιονισμένον Μάϊον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (ναί, εἶνε εὐέλπιδες ὅσον εἶσαι καὶ σύ... Κάρβουνο ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε ἀγόρι·) *Μικρὸν Ἄνδριον* (ἔστειλα·) *Ἰλίου Μέλαθρον* (δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ *Σιναχωμένος Ποντικός*·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (κρῖμα ! ἂν ἐλάμβανα ἐνωρίτερα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν θὰ την ἐδημοσίευα· τώρα δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε ὀλίγον... ξώπασχα ;) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* (ἀλήθεια, θὰ ἦτο ὀλίγον παράξενον, ἀλλὰ τί πειράζει ;) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (χαίρω πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα· ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ μεθ' ὅλας σου τὰς ἀσχολίας καὶ τὰ μαθήματα·) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (ἔστειλα· βεβαίως ἔχεις καιρὸν νὰ τῳ γράψῃς·) *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαίκοῦ* (νά σου ζήσῃ ἡ ἀνεψύλα· ἡ Κική σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Λευκοθέαν Κλωσίδου* (ἔστειλα· τί το ἔκαμες τὸ ψευδώνυμόν σου ;) *Ἠρῴδα* (ἀδύνατον αὐτὸ πού μου ζητεῖς·) *Μαργαριτοφόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. !

148. Λεξίγριφος.

Ἕνα στραπηγὸν ἀρχαῖον εὔκολα θὰ σχηματίσῃς,
Ἂν εἰς ἓν τῶν ἀμφιβίων, μίαν μετοχὴν κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

149. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα,
τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
τῶν τοῦ Αἰγαίου μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Ἀστέρος

150. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἄν μ' ἀφίσῃς
Πρόσεξε μὴ μὲ διαπράξῃς !
Καβαλλίκεψε καὶ φύγε
Τὸ κεφάλι σὰν ἁρπάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρως Θησέως

151. Ἀνάγραμμα.

Πέντε καὶ τριάντα πέντε
Καὶ πεντήκοντα ὀκτώ·
Τόνομά μου ἂν ρωτήσῃς,
Τόνομά μου εἶν' αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιτσικόκου

152. Τριπλοῦν Κυβόλεξον.

★ α ★ α
★ ★ α ★ α ★ η ★
★ α ★ α ★ η ★ ★
α ★ α ★ η ★ ★ ★

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τρία ἀλληλένδετα Κυβόλεξα, ἐκ τεσσάρων λέξεων τὸ μεσαῖον καὶ ἐκ τριῶν τὰ δύο ἀκρινά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συννεφώδους Αἰγῆς

153. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Χώρα — ἄνθος = ὁ κάτοικός της. +
Ἥρως — ἄρθρον = ἐπίρρημα.
Ἀθροισμα ὑπολοίπων = Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλιᾶ Κ. Παναδήμα

154. Πρόβλημα.

Ἔχει τις ποσότητα αὐγῶν εἰς καλάθιον, τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ περισσότερα ἀπὸ 200. Εἴτε κατὰ ὀκτάδας, εἴτε κατὰ δεκάδας εἴτε κατὰ δωδεκάδας τὰ μετρήσῃ, πάντοτε περισσεύουν τρία αὐγά. Πόσα ἔχει ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι.

155. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Εὑρὲ ἑπτὰ ψευδώνυμα φίλων τῆς Διαπλάσεως *διπλᾶ* (ἀποτελούμενα δηλαδὴ ἐκ δύο λέξεων, ἐκτὸς τοῦ ἓν τῷ μέσῳ ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἔχουν μερικά.) Τὰ ἀρχικὰ τῶν πρώτων λέξεων τῶν ψευδωνύμων τούτων ἀποτελοῦν πρόσωπον ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως, τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν δευτέρων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄν. πρόσωπον, ἀλλ' ἀντεστραμμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγιέως

156. Ἐλλιποσύμφωνον

υο αω οειεω· ο· η· ε.ο· ειο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

157. Γρῖφος.

μ
Ι λ' μ 1 μ τὶς ι γῆς ι
μ μ ι ι
μ ι
υς χ
υς υς χ χ
υς δὼν υς χ ρε χ
υς υς χ χ
υς χ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυκασίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

83. Ἀργοστόλιον (Ἀργώ, σ, τό, Λυών.) — 84 Ὄρος-ὄρος. — 85. Σπάρος-ἄσπρος. — 86. Τὸ πουλί. — 87. Τὸ πράσσο.

88. Α Κ Α Σ Τ Ο Σ
Κ Σ Ε Α
Α Σ Π Α Λ Α Ξ
Σ Α Α Ω
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν
Ο Α Ω Ι
Σ Α Ξ Ω Ν Ι Α

89 - 91. 1, Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο 'στὸ γιαλό 2, Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. 3, Οὗς ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. — 92. Λουκάνικα (ΛΟΥΚΑΝ Η ΚΑτίνα..) - 93. Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο ἡ φωτιὰ τὸ σιάζει. — 94. Ὑπὸ τοῦ ὄφεως τὸ σχῆμα ὁ διάβολος ἐπείραξε τὴν Εὔαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ θραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν Ταχυδρομικῶν δελταρίων μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως.» — *Διεύθυνσις* : Γ. Β Σουρλῆν, Πειραιὰ G. B. Sourlis, Pirée Grèce. (Α — 22)

Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἐν Χίῳ καὶ Βάρνᾳ συνδρομητάς. — *Ἄνθος Μαΐου.* (Α — 23)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 16

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

— Ἀλλὰ ἔδειξες γενναιότητα καὶ ἀγάπην, Ρόζα.

— Ἔστω· ἔδειξα γενναιότητα καὶ ἀγάπην. Καὶ εἶνε δύσκολον αὐτό ; Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἄξιος νά το κάμῃ. Γι' αὐτὸ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἔδειχνα κ' ἐγὼ ἐξυπνάδαν. Ἄ, δέν μου ἀρέσει νὰ εἶμαι ἀνόητη ! . . Τέλος πάντων, ὅ,τι καὶ ἂν μου 'πῇς, δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νά με παρηγορήσῃς . . Ἤθελα ἐξ αἰτίας μου καὶ ὄχι ἐξ αἰτίας σου νὰ ἐσώζετο ὁ θεῖος Ἄρχης !

Καὶ ἡ Ρόζα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ Ἕλλη τὴν ἀγκάλιασε καί της εἶπεν :

— Ὤ, μὴ πέρνεις ἐτσι τὰ πράγματα, Ρόζα ! Μὴ συλλογίζεσαι τώρα ἐμένα καὶ σένα. Νὰ συλλογίζεσαι μόνον ὅτι ὁ θεῖος Ἄρχης ἐσώθη, ὅτι ἔβαλε τὸ χέρι του ὁ Θεός. . . καὶ τότε θὰ εἶσαι εὐτυχεστάτη.

— Δὲν ἠμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι ἐμένα καὶ σένα. Ἅμα ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον, θέλει νά τῳ προσφέρῃ ὅλας τὰς δυνατὰς ὑπηρεσίας, θέλει νὰ εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Πιθανόν, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ τόσον πολύ...

— Νομίζεις ; διέκοψεν ἡ Ἕλλη μὲ ὕφος ἀμφιβολίας. Ἂν τον ἀγαποῦσες περισσότερον, τότε θὰ ἐσυλλογίζεσο αὐτὸν καὶ ὄχι τὸν ἑαυτόν σου.

— Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, προχωροῦσα ἐναντίον τῆς Ἕλλης μανιώδης.

Ἡ Ἕλλη ἐσιώπησε· καὶ ἡ Ρόζα ἐστάθη, κατακόκκινη ἀπὸ θυμόν.

— Ἀπὸ ἐμὲ ποῦ εἶμαι ἀνεψιά του ; ἐξηκολούθησε. Διατί δὲν ὁμιλεῖς, Ἕλλη ; Τολμᾷς νὰ συλλογίζεσαι, ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ ;

— Ἀγαπητή μου Ρόζα, ποτὲ δέν μου ἐπέρασε τέτοια ἰδέα. Ἐσιώπησα μόγον, διότι ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐξέπληξε. Ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμα ζήτημα ποία ἀπὸ τὲς δυό μας τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Οὔτε ἐγώ, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα ὑπερηφάνως, διότι εἶνε φῶς φανερὸν ὅτι τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ἐγώ, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀνεψιά του ! Θὰ ἦτο παράλογον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς σύ, Ἕλλη. Ἀναγνώρισέ το καὶ σύ. Ὁμολόγησε ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Ἡ Ἕλλη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ καὶ ἡ Ρόζα ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

— Εἰπέ το ! ἐφώναξε· σὲ διατάσσω νά το εἰπῇς ! Εἰπὲ ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον !

— Ὄχι, δὲν τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη. Τὸν ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δυό μας μὲ ὅλην μας τὴν καρδιάν, καί μου φαίνεται ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ κάμνωμεν τοιούτου εἴδους συγκρίσεις. Βλέπεις, Ρόζα, πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς κάμνει δυστυχεῖς !

— Εἶμαι ἀνεψιά του ! ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, ὀρθουμένη ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους τῆς Ἕλλης. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

— Δὲν βλέπω αὐτὴν τὴν συνέπειαν, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη, καὶ ὁ συλλογισμός σου δέν μου φαίνεται πολὺ σωστός. Οἱ συγγενεῖς δὲν ἀγαπῶνται πάντοτε μεταξύ των. Μία συμμαθήτριά μου εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον ἔχει μίαν θείαν, ποῦ δὲν μπορεῖ νά την βλέπῃ.

— Ἄλλο εἶνε ἡ θεία, καὶ ἄλλο ὁ θεῖος Ἄρχης ! Ἔλα, δὲν θὰ 'πῇς λοιπὸν ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ;

— Ἀγαπητή μου Ρόζα, τί θά σε ὠφελήσῃ ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε γελοῖον . . . Πῶς εἰμπορῶ ἐγὼ νά το ξεύρω ; Ἔλα, ἂς τον ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο μὲ εἰρήνην.

— Πῶς εἰμποροῦμεν νά τον ἀγαπῶμεν μὲ εἰρήνην, ὅταν φέρεσαι ἔτσι ἄσχημα ; Ἀλλὰ ἔννοια σου ! Τίποτε

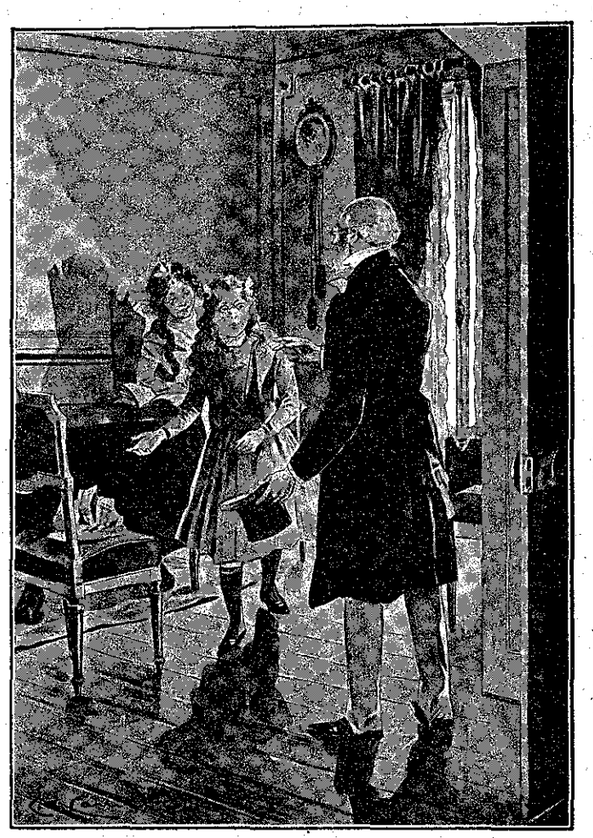

« Ὁ Ἰατρὸς ἐπαρουσιάσθη. » (Σελ. 126, στ. 6'.)